

Si pudiera, te daría una patada

Títol original: *If I Had Legs I'd Kick You* **Direcció i guió:** Mary Bronstein **País:** EUA **Durada:** 113 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Rose Byrne, Delaney Quinn, Mary Bronstein, **Fotografia:** Christopher Messina **Distribuïdora:** Vertigo Films **Estrena a Espanya:** 16/01/2026

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Amb la seva vida literalment esfondrant-se al seu voltant, la Linda intenta bregar amb la misteriosa malaltia de la seva filla, el seu marit absent, una persona desapareguda i una relació cada cop més hostil amb el seu terapeuta. (FilmAffinity)

CRÍTICA

La Berlinale es rendeix davant el talent de Rose Byrne

L'actriu australiana es propulsa a les nominacions dels Oscars pel seu brillant treball en el drama *If I had legs I'd kick you*, de la directora Mary Bronstein

Rose Byrne és una d'aquelles actrius que milloren cada projecte en què participen, i mai no ha donat una mala interpretació. Però, segurament perquè la majoria dels personatges de la seva filmografia són secundaris, i perquè **bona part del seu treball se circumscriu en l'àmbit de la comèdia gamberra** -encara que la seva versatilitat en diferents gèneres està més que provada a hores d'ara-, **no ha rebut el reconeixement merescut**. La pel·lícula que Byrne ha presentat aquest dilluns a concurs a la Berlinale, *If I Had Legs I'd Kick You*, és un drama d'alt voltatge emocional en què ella ocupa la pantalla a cada escena i gairebé a cada pla; de fet, la càmera sovint continua provocativament enganxada al seu rostre, com si volgués posar a prova tant els seus límits com els del seu personatge. **Potser no és massa aviat per declarar-la favorita a ser nominada a l'Oscar el 2026.** "Ni tan sols soc capaç d'imaginar-me la possibilitat d'arribar a estar en aquesta posició", ha dit ella aquest dilluns sobre això al certamen alemany.

A *If I Had Legs I'd Kick You* l'australiana dona vida a la Linda, una terapeuta que s'enfronta a diversos problemes alhora: la seva filla té un trastorn que li provoca aversió al menjar, per la qual cosa ha de ser alimentada a través d'una sonda mentre dorm, i passa els dies en una clínica; el sostre de l'apartament on viu amb la petita s'esfondra -no trigarà a funcionar a manera de metàfora de la seva vida-, i això significa que totes dues es veuen obligades a anar a viure a un motel atrotinat al costat de la platja; i, a més, el marit de la Linda estarà absent per feina durant dos mesos, de manera que ella es queda sola davant el desastre, sotmesa als efectes de l'estrès, el vi, la marihuana i una sèrie d'al·lucinacions, o una cosa semblant. Mai veiem la cara de la nena però sí que sentim sovint la seva tremolosa veu, i això convida a assumir que, per damunt de tot, és una manifestació de les angoixes de la seva mare.

Des del principi, la directora Mary Bronstein ens introdueix en la fràgil ment de la protagonista, que avança cap a un punt crític. La pel·lícula comença amb una intensitat màxima i a partir d'aquí no deixa d'augmentar-la, de manera que fa la sensació de ser no tant un drama domèstic com un *thriller* visceral, que **retrata la maternitat com una carrera d'obstacles condemnada al fracàs i reconeix com exercir-la pot socavar la salut mental d'una dona.** En part per això, ofereix el tipus d'experiència cinematogràfica de la qual se surt amb una necessitat desesperada d'aire fresc i tranquil·litat; i això, fer que anhelem un respir tant com l'anhela la Linda, és precisament el que Bronstein pretén. En tot cas, hi haurà qui consideri que absorbir l'ansietat del personatge durant dues hores de metratge resulta massa esgotador, tenint en compte que qui més qui menys en té més que prou amb la seva pròpia.

En qualsevol cas, resulta enlluernador el control de què Bronstein fa gala per, paradoxalment, aclaparar-nos amb el que la Linda està patint. **La seva pel·lícula duu a terme successius canvis bruscos de to amb precisió mil·limètrica**, i en aquest sentit té a favor seu l'extraordinària habilitat de Byrne per aportar a cada escena exactament el que n'exigeix, ja sigui cruesa, fragilitat, nerviosisme, estupefacció, volatilitat o, en ocasions, diverses d'aquestes emocions alhora, de manera que l'actriu es mostra capaç de ser mordaçment divertida en una escena i trencar-nos el cor en la següent. Tot i que el seu personatge fa algunes eleccions qüestionables, a més, **Byrne aconsegueix que en tot moment li donem la nostra empatia, i que compreguem el seu dolor mentre contemplem el seu periple, alarmats i exhausts.** És un treball massa brillant com perquè, una vegada més, la indústria passi per alt el talent de l'actriu que el duu a terme.

Nando Salvà - elperiodico.com